

KONIECZNY IGNACY (1899-1977)

Urodził się 22 stycznia 1899 roku w Smogorzewie w rodzinie chłopskiej. Syn Wincentego i Karoliny z domu Mutkowska. Do szkoły elementarnej uczęszczał w Drzęczewie. Podczas I wojny światowej jako 17-letni młodzieniec został zmobilizowany w szeregi wojsk niemieckich i brał udział w walkach zarówno na froncie wschodnim, jak i zachodnim. W lutym 1919 roku powołany został do odbycia służby wojskowej w szeregach powstającego Wojska Polskiego. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, a po jej zakończeniu pełnił dalszą służbę w jednostce stacjonującej w Poznaniu.

29 sierpnia 1939 roku został zmobilizowany i wcielony do 28. pułku artylerii lekkiej w Dęblinie. Brał udział w wojnie obronnej 1939 roku. 22 września dostał się do niewoli radzieckiej. Przebywał w wielu obozach rozlokowanych w głębi byłego Związku Radzieckiego. Był także więźniem łagru w Starobielsku. Z Rosji wydostał się z armią gen. Władysława Andersa. Przeszedł cały szlak bojowy II Korpusu – od bitwy o klasztor na wzgórzu Monte Cassino aż po Ankonę i Bolonię. Wojnę zakończył w stopniu kaprała. W 1947 roku opuścił Wyspy Brytyjskie i powrócił do kraju. Zamieszkał w Szelejewie.

Zmarł 21 marca 1977 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Zalesiu Wlkp. Posiadał Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino.